

kan forstaa det, og saa avancerede han den Grad i Krigsministeriet, som ingen nogen Sinde har rejst eller kunde rejse nogen Anke imod. Han traadte saa af som Krigsminister og blev tildelt Kommandoen over første Generalkommandodistrikt, men det er noget ganske andet, end naar en Mand efter egen Begæring paa Grund af en civil Virksomhed er traadt udenfor Nummer og som saadan overtager for en kort Tid Krigsministeriet, og igen træder ud, bestandig staaende efter egen Begæring udenfor Nummer. Hvis General Madsen skulde komme i Betragtning nu ved første Generalkommandos Besættelse til Efteraaret, skulde han formentlig forinden atter have søgt at komme i Nummer og gøre Tjeneste som General. Naar man har staaet tre Aar udenfor Nummer efter egen Begæring, skal man jo atter gøre et eller to Aars Tjeneste, saa vidt jeg husker —, forinden man atter kan avancere. Jeg haaber, at jeg her ved denne Lejlighed har givet et Bidrag til det ærede Medlems Forstaaelse af de for Resten ikke saa lidt udviklede Sager.

Jeg vender tilbage til den foreliggende Sag og forlader de personlige Spørgsmaal med Hensyn til General Thomsen, General Madsen o. s. v. Jeg vil sige med Hensyn til den Dagsorden, som blev vedtagen her i 1894 mod Krigsministerens Handling, at den ikke hvilede paa noget virkelig lovhjemlet Grundlag. Men hvis den ikke skal betragtes som et rent politisk Slag i Luften, hvad jo er muligt og tænkeligt, thi det fordre Forholdene undertiden, men hvis man vil lægge nogen reel Betydning i den, bliver det vel denne, at man derved vilde gøre Administrationen opmærksom paa, at man ikke fandt det rigtigt, at man kunde avancere flere Grader, naar vedkommende gjorde Tjeneste i et Kontor. Det skulde altsaa, for saa vidt man kan tage denne Opfattelse til Udgangspunkt, snarere være et Slag til Gunst for Geledofficererne mod dem, der gøre Tjeneste i de militære Kontorer. Det er den Konsekvens, der maa drages deraf, hvis der kan drages nogen paa dette Omraade.

Der har altsaa i den forløbne Tid udviklet sig en Praksis for disse Officerers Avancement, og den gaar ud paa, at de kunne avancere en Grad i disse Stillinger, for saa vidt de øvrige Betingelser, som maatte fordres, ellers ere til Stede. Jeg antager, at dette nærmest sigter til Forfremmelsesbestemmelserne, der gaa ud paa, hvor lang Tjenestetid man skal have gjort

indenfor de forskellige Grader, for at være kapabel til at avancere til den næste Grad, og da navnlig om man har haft Rekruttskole og den Slags Ting.

Saa siges der i Motiverne her, at der er forskellige Opfattelser af § 138. Jeg maa mod disse Motiver hævde, at der ikke er nogen forskellig Opfattelse af, hvorledes § 138 skal forstaaes for de Officerers Vedkommende, som efter egen Begæring sættes udenfor Nummer, og Paragraffen angaar ikke andre end dem, som efter egen Begæring sættes udenfor Nummer (Afbrudelse) — nej, det gør den ikke. § 138 lyder i Korthed helt og holdent saaledes: „De Befalingsmænd, der efter egen Begæring sættes udenfor Nummer uden Gage, bibeholde deres Aldersorden og Ret til ved forefaldende Tjenesteledighed atter at indtræde i deres Nummer i den samme Grad; men de kunne ikke forfremmes, saa længe de staa udenfor Nummer, ikke heller, naar de have staaet udenfor Nummer over 3 Aar, førend et Aar er forløbet, efter at de atter have tiltraadt deres Tjeneste.

Andragender om at sættes udenfor Nummer afgøres af Kongen efter Krigsministerens Indstilling“.

§ 138 angaar ene og alene de Officerer, som efter egen Begæring sættes udenfor Nummer, og ingen anden (Zahle: De begære det jo selv allesammen). Dette er en Misforstaaelse. Naar en Oberst eller en General f. Eks. ansættes som Krigsminister, staar der i Kundgørelsen, at han sættes udenfor Nummer; men der staar ikke det mindste om, at det er efter Begæring, men naar han andrager om at komme udenfor Nummer for at overtage en Direktørpost ved en eller anden Virksomhed, staar der, at han sættes efter egen Begæring udenfor Nummer. Det er to forskellige Ting, som det ærede Medlem tager fuldstændig fejl af.

Der staar saa senere i Motiverne, at det maa betragtes som ubilligt, at Befalingsmænd, som sættes udenfor Nummer for at overtage Stillinger i Krigsministeriet, ikke skulle faa deres Avancement i Lighed med alle andre Officerer. Det følger ganske af sig selv; jeg tror, at det allerede er nævnt, at deres Stillinger maa betragtes som betroede Stillinger og paa ingen Maade kunne betragtes som Stillinger, hvori de forringe deres militære Kundskaber i Almindelighed. Tværtimod er det ganske billigt, at de komme til at avancere, og det tør vel ogsaa i Alminde-